

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-156)

Oct (2) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. திருவிருத்தம்.....22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 133)

826. சத்ருஜித் சத்ருதாபந:

சத்ருக்களை வெல்லவல்லவராகிய ககுஸ்த புருகுஸ்தர்களுக்குத் தன்னுடைய சக்தியை அளித்து, அவர்கள் மூலமாக சத்ருக்களை தவிக்கும்படிச் செய்பவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (4-2-31) – சதக்ரதோ: வ்ருஷ்ருபதாரிண: ககுஸ்த்த: அதிரோஷ ஸமந்வித: பகவத: சராசரகுரோ: அச்யுதஸ்ய தேஜஸா ஆப்யாயிதோ தேவாஸூர ஸங்க்ராமே ஸமஸ்தானேவ அஸூராந் நிஜகாந – இந்த்ரன் காளை போன்ற ரூபம் எடுத்தபோது, அவன் மீது ககுஸ்த்தன் மிகுந்த கோபம் கொண்டவனாக, சராசரநாதனாகிய அச்சுதனின் தேஜஸ் மூலம் மிகுந்த பலம் அடைந்தவனாக, தேவர்களுக்கும் அஸூரர்களுக்கும் இடையில் உண்டான யுத்தத்தில் அஸூரர்களை அழித்தான்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (4-3-10) – புருகுத்ஸ: ரஸாதலகதச்ச அஸௌள பகவத்தேஜஸா ஆப்யாயிதவீர்ய: ஸகலகந்தர்வாந் ஜகாந – புருகுஸ்தன் ஸர்வேச்வரனுடைய தேஜஸ் முழுவதும் நிறைந்தவனாக ரஸாதல லோகம் சென்றான். அங்கு நாகர்களுக்கு இடையூறு செய்தபடி இருந்த கந்தர்வர்களை வென்றான்.

827. நயக்ரோதோதும்பர:

தான் மிகவும் உயர்ந்தவர்களாலே வணங்கப்படுபவனாக உள்ளபோதிலும், மிகவும் தாழ்ந்தவர்களால் தன்னுடைய அனுக்ரஹம் வேண்டி அவர்களால் பிரார்த்திக்கப்படும் விதத்தில் உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (33-105) - அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா சஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ - இரண்டு கைகளையும் குவித்துச் செய்யும் அஞ்ஜலி முத்திரையானது, பகவானை வெகுவிரைவில் குளிரச்செய்யும்.
- இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (32-17) - க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத் பச்யாப்யஹம் சஷமம் அந்தரேணாஞ்ஜலிம் வத்தவா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத் - அனுமன் சுகீவனிடம், "நீ ஒரு மிகப்பெரிய அபராதம் செய்துவிட்டாய். இதனால் கோபம் கொண்டுள்ள லக்ஷ்மணனை, அஞ்ஜலி முத்திரையுடன் சென்று வனங்குவது அல்லாமல் வேறு மார்க்கம் எனக்குப் புலப்படவில்லை", என்றான்.

அனைத்து குணங்களாலும் உயர்ந்துள்ளதும், லக்ஷ்மீ முதலான செல்வங்களால் ஸம்ருத்தி உள்ளதும் ஆகிய பரமாகாசத்தைத் தன்னுடைய இருப்பிடமாகக் கொண்டவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 156)

அதிகரணம் - 7 - அந்தரதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - சூர்யமண்டலத்தின் உள்ளேயும், கண்களின் உள்ளேயும் இருப்பவன் பரமாத்மாவே ஆவான் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-1-21 அந்த: தத் தர்ம உபதேசாத்

பொருள் - சூரியனுக்கும் கண்களுக்கும் உள்ளே காணப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான். அவனுக்கு உரிய தன்மைகள் உபதேசிக்கப்படுவதால் ஆகும்.

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-6-6, 7, 8) - ஸ ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்யமய: புருஷோ த்ருச்யதே ஹிரண்யசம்சுருர் ஹிரண்யகேச ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவம் அக்ஷிணீ; தஸ்யோதிதி நாம ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய பாப்மப்ய உதித: உதோதி ஹ வை ஸர்வேப்ய: பாப்மப்யோ ய ஏவம் தேவ தஸ்யர்ச்ச ஸாம ச கோஷ்ணௌ இத்யதிதைவதம் - ஆதித்யனுக்குள் எந்த ஒரு பொன்மயமான புருஷன் உள்ளானோ அவனுக்குப் பொன்னால் ஆகிய மீசை, கேசம், நகம் போன்று அனைத்தும் பொன்மயமாக உள்ளன. அவனுடைய கண்கள் இரண்டும் சூரியனைக் கண்டு மலர்ந்த தாமரை போன்று உள்ளன. அவனை உத் (உயர்ந்த) என்று பெயரிட்டு அழைப்பார்கள். அவனே பாவங்கள் அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்டவன் ஆவான். அவனை இவ்விதம் அறிந்தவன் யாரோ அவன் தனது பாவங்களைக் கடக்கிறான். ருக் மற்றும் ஸாமம் ஆகிய இரண்டும் அவனை புகழ்த்திப் பாடுகின்றன. இவையே

அவன் தெய்வம் என்பதை உணர்த்துகின்றன - என்று கூறப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து அவனுடைய சரீரம் குறித்து உரைக்கும்போது, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-7-5) - அத ய ஏஷோந்தரசஷிணி புருஷோ த்ருச்யதே ஸைவர்க்கத் தத்ஸாம் ததுக்தம் தத்யஜுஸ் தத்ப்ரஹ்ம தஸ்யைதஸ்ய ததேவ ரூபம் யதமுஷ்ய ரூபம் யாவமுஷ்ய கேஷ்ணௌ தை கேஷ்ணௌ யந்நாம் தந்நாம் - கண்களில் யார் உள்ளானோ அவனே ரூக், ஸாமம், உத், யஜூர் மற்றும் ப்ரஹ்மம் ஆகிறான். அவனுக்கு ஆதித்யமண்டலத்தில் உள்ளவனுடைய ரூபத்தை ஒத்த ரூபம் உள்ளது. ஆதித்யமண்டலத்தில் உள்ளவனைப் புகழ்த்தும் வரிகள் இவனையும் புகழ்த்துகின்றன. அவனுடைய பெயர் என்னவோ அதுவே இவனுடைய பெயரும் ஆகும் - என்று கூறியது.

சந்தேகம் - சூரியமண்டலத்திலும் கண்களிலும் உள்ளதாகப் படிக்கப்பட்டவன் புண்ணியம் பல செய்தவனும், ஆதித்யன் முதலான பெயர்களால் கூறப்படுபவனும் ஆகிய ஜீவனா அல்லது அவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பரமாத்மாவா? இதில் எது சரியானது?

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 156)

ஒரு சில அதிகாரிகளின் நிலை

மூலம் -

கோப்ய: காமாப்தயாத் கம்ஸோ த்வேஷாச்சைத்யாதயோ ந்ருபா:

ஸம்பந்தாத் வருஷ்ணயோ யூயம் ஸ்நேஹாப்தக்த்யா வயம் ப்ரபோ

என்கிறபடியே ஏதேனுமொருவகையாலே துவக்குண்டாரும் பிழைப்பரென்றதுவும்

யயா கயா ச விதயா ஸம்பந்த: ஸ து பாவந:

என்றதுவும் பூர்வஸுக்ருத விசேஷங்களாலே நியதரான அதிகாரி விசேஷங்களைப் பற்றவென்னுமிடம் இவர்களுடைய பூர்வாபர வருத்தாந்தங்கள் சொல்லுகிற புராணாதிகளிலே ப்ரஸித்தம்.

விளக்கம் - ஸ்ரீமத்பாகவதம் (7-1-30) - கோப்ய: காமாப்தயாத் கம்ஸோ த்வேஷாச்சைத்யாதயோ ந்ருபா: ஸம்பந்தாத் வருஷ்ணயோ யூயம் ஸ்நேஹாப்தக்த்யா வயம் ப்ரபோ - நாரதர், “யுதிஷ்டிரனே! கோபிகைகள் காமத்தாலும், கம்ஸம் பயத்தாலும், சிசுபாலன் போன்றவர்கள் த்வேஷத்தாலும், நீங்களும் யதுவம்சத்தில் பிறந்தவர்களும் சிநேஹத்தாலும், நாங்கள் பக்தியாலும் மோசஷம் அடையலாம்”, என்றது காண்க. ஆனால், ஏதேனும் ஒருவகையில்

உயர்ந்த கதி அடைவார்கள் என்றாலும், அவர்கள் முற்பிறவிகளில் ஏதேனும் நற்செயல்கள் செய்திருக்கவேண்டும். இதனை ஸ்ரீரங்க மாஹாத்மயம் (8-12) - யயா கயா ச விதயா ஸம்பந்த: ஸ து பாவந: - தோஷங்கள் இல்லாத பகவானுடனான எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் ஒருவனுடைய பாவங்களைப் போக்கும் - என்றது காண்க. இந்த இரண்டு ச்லோகங்களும் கடந்த பிறவிகளில் நற்செயல்கள் செய்த காரணத்தால், சிறப்பான ஒரு அதிகாரம் பெற்றவர்களையே கூறுகிறது என்பதை அறியவேண்டும். கம்ஸன் முதலானவர்களின் பூர்வ ஜன்ம நிகழ்வுகளின் மூலம் இது தெளிவாகிறது.

மூலம் - இப்படி பகவத்சேஷத்ரத்தில் சரீர விச்லேஷாதிகள் மோசேஷாபகாரகமாம் என்றதுவும் பச்வாதிகளைப் போலேயாகிலும் ப்ராதிகூல்யமில்லாதார்க்கு உபகாரகமாம் என்றபடி. இங்ஙனல்லாதபோது அங்கே பகவத் ப்ராதிகூல்யம் பண்ணப் புகுந்து பட்டவர்களுக்கும் மோசேஷமுண்டாகப் ப்ரஸங்கிக்கும்.

துஷ்டேந்த்ரிய வசாச்சித்தம் ந்ருபாம் யத் கல்மஷைர்வ்ருதம்
ததந்தகாலே ஸம்சுத்திம் யாதி நாராயணாலயே

என்கிற ஸ்ரீஸாத்த்வத வசனமும் சேஷத்ர வாஸாதி தத்பரரானார்க்கு சாஸ்த்ர விரோதமில்லாத சப்தாதி ப்ராவண்யத்தாலே முன்பு பகவத் ஸாசுஷாத்த்காராதிகள் இல்லையேயாகிலும் அந்திம காலத்திலே தெளிவுண்டாமென்னுமிவ்வளவிலே தத்பரமென்னுமிடம் ப்ரகரணாதி ஸித்தம்.

யம் யோகிந: ப்ராண வியோக காலே யத்நேந சித்தே விநிவேசயந்தி என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்வயத்நாபேசைஷயற அந்திம காலத்திலே இவர்களுக்குத் தெளிவு வருகிற இது ஏற்றம். இது கேவலம் மதீயயைவ தயயாதி ப்ரபுத்த: என்று ப்ரபந்ந விஷயத்திலும் ப்ரதர்சிதம்.

விளக்கம் - பகவான் விருப்பத்துடன் வசிக்கின்ற திவ்யதேசங்களில் உண்டாகும் மரணம் என்பது மோசேஷத்தை அளிக்க உபகாரமாகும் என்னும் நிலையானது பசு முதலான விலங்குகள் போன்று ஏதும் அறியாதவர்கள் என்றாலும், பகவானிடம்

வெறுப்புடன் இல்லாதவர்களுக்கே ஆகும். இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், சேஷத்ரங்களில் வசிக்கின்ற பாவம் செய்பவர்களும் மோசஷம் போகலாம் என்று ஆகிவிடும். ஸ்ரீஸாத்வத ஸம்ஹிதை (7-120) - துஷ்டேந்தரிய வசாச்சித்தம் ந்ருபாம் யத் கல்மஷைர்வ்ருதம் ததந்தகாலே ஸம்சுத்திம் யாதி நாராயணாலயே - கொடுமையான இந்தரியங்களால் பீடிக்கப்பட்டு தோஷம் அடைந்த மனம், மரணம் உண்டாகும் காலத்தில் நாராயணன் வசிக்கும் சேஷத்ரத்தில் வசிப்பதால் தூய்மை அடைகிறது - முதலான வரிகள், புண்ய சேஷத்ரங்களில் வசிப்பவர்கள், சாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதம் உண்டாகாத விதத்தில் உலகில் உள்ள இன்பங்களை அனுபவித்தபடி இருந்து, அதன் காரணமாக பகவத் தரிசனம் உண்டாகாமல் இருந்தபோதிலும், தெளிவை அடைவார்கள் என்பதை உணர்த்துகின்றன.

மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (46-139) - யம் யோகிந: ப்ராண வியோக காலே யத்நேந சித்தே விநிவேசயந்தி - யோகிகள் எந்த ஒரு பகவானை மிகுந்த முயற்சி எடுத்து தங்களுடைய மரண காலத்தில் தங்களுடைய மனதில் நிலை நிறுத்த முயல்கிறார்களோ, அந்தப் பகவானைத் தனது கண்கள் முன்பாகத் தரிசித்தபடி பீஷ்மர் தனது உயிரை விட்டார் - முதலான வரிகளின் மூலம், அந்திம காலத்தில் சேஷத்ரத்தில் வசிக்கும் காரணத்தால், தங்களுடைய முயற்சி ஏதும் இல்லாமலேயே உயர்ந்த கதி அடைவர். இந்தக் கருத்து சரணாகதி கத்யத்தில் - கேவலம் மதீயயைவ தயயாதி ப்ரபுத்த: - என்னுடைய கருணை காரணமாக அந்திம காலத்தில் ஞானம் வெளிப்படும் - என்று ப்ரபந்நர்கள் விஷயத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 112)

வ்யாக்யானம் - (இவர்களைப் பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டாதே) அதாவது ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் [ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க] நித்யவிபூதியிலே இஸ்ஸம்ஸாரி சேதநரைப் பிரிந்து தானிருக்குமளவில், புத்ரபௌத்ராதிகளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை யிழந்து தனியனானாப்போலே, “ஸ ஏகாகீ நரமேத” என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸஹிக்கமாட்டாதே யென்கை. ஸம்ஹ்ருதரா யிருக்குமளவிலும் இவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியா யிருக்கச்செய்தேயும், அத்தையொரு கலவியாக நினையாதே, கரண களேபர ஸஹிதராய் அவர்கள் வர்த்திக்கிற காலத்தில் அந்தராத்தமயா ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை நிர்வஹித்துக் கொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோட்டைக் கலவியாகவும், இவர்கள் கரண களேபர விதுரராய், அசிதவிசேஷிதராய்க் கிடக்க தான் நித்யவிபூதியிலே யிருக்குமிருப்பு இவர்களைப் பிரிந்திருக்கிற விருப்பாகவும் அவன் நினைத்திருக்கையாலே (இவர்களைப் பிரிந்தால்) என்றருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - (இவர்களைப் பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டாதே) - அதாவது ப்ரளய காலத்தில். தன்னுடன் சேர்ந்திருப்பதற்கான தகுதி உள்ளபோதிலும், பரமபதத்தில் ஸம்ஸாரி சேதனர்களைப் பிரிந்து தான் மட்டும் உள்ளபோது, பிள்ளை மற்றும் பேரன் முதலானவர்களுடன் வாழ்ந்த ஒருவன் அவர்களை விட்டுப்பிரிந்து தனியாக இருந்து தவிப்பது போன்று, மஹோபநிஷத் - ஸ ஏகாகீ நரமேத - அவன் தனியனாக இருந்து துன்பம் அடைந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவர்களை இழந்து நிற்கும் நிலையை பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவன். ப்ரளயத்தின்போது

உடல் உறுப்புகள் ஏதும் இல்லாத நிலையிலும் இந்த சேதனர்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டு, தான் இவர்களுடைய ஆத்மாவாக உள்ளபோதிலும், அதனை ஒரு சேர்க்கை என்று இவன் எண்ணுவதில்லை; மாறாக, சரீரம் மற்றும் இந்திரியங்களோடு இவர்கள் வாழும் காலத்தில், அவர்களுடைய அந்தராத்மாவாக இருந்துகொண்டு, அவர்களின் செயல்பாடுகளையும் செயலற்ற தன்மைகளையும் நடத்தியபடி இருப்பதையே சேர்க்கையாக எண்ணுகிறான். இவர்கள் ப்ரளயகாலத்தில் சரீரம் மற்றும் இந்திரியங்கள் இல்லாமல், அசித் வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு உணர இயலாதவர்களாக உள்ளனர்; அப்போது நித்யவியூதியில் தான் உள்ளபோது, இவர்களை விட்டுப்பிரிந்து இருப்பதாகவே அவன் எண்ணுகிறான். அதனால் “இவர்களைப் பிரிந்தால்” என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து) அதாவது, அந்தராத்மதையாலும் அவதாரார்ச் சாவதாரங்களாலும் இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்குறுப்பாக, “விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:” இத்யாதிப்படியே, ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோபகரணங்களான கரணகளேபரங்களை “தயமாந மநா” வாய்க்கொடுத்தென்கை.

விளக்கம் - (இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து) - அந்தர்யாமியாக உள்ளதாலும், அவதாரங்கள் மூலமாகவும், அர்ச்சை வடிவங்களாலும், இவர்களுடன் அவன் எப்போதும் சேர்ந்து வாழ எண்ணுகிறான். அதனால் ஸ்ரீவிஷ்ணு தத்வம் - விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி: - விசித்ரமான இந்தச் சரீரம் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது திருவடித்தாமரைகளை அவர்கள் அடைவதற்குத் தேவையான கருவிகளாக உள்ள சரீர உறுப்புகளை மிகுந்த கருணையோடு கொடுத்து.

வ்யாக்யானம் - (அவற்றைக் கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்தி விசேஷங்களையும் கொடுத்து) அதாவது, அந்த கரணகளேபரங்களைக் கொண்டு அறியவேண்டுமவற்றை அறிந்து செய்யவேண்டுமவற்றைச் செய்து,

தவிரவேண்டுமவற்றைத் தவிர்ந்து இப்படி வ்யாபரிக்கைக்கீடான சிச்சக்தி ப்ரவ்ருத்திசக்தி நிவ்ருத்திசக்திகளாகிற சக்தி விசேஷங்களையுங் கொடுத்தென்கை.

விளக்கம் - (அவற்றைக் கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்தி விசேஷங்களையும் கொடுத்து) - அந்தச் சரீரம் மற்றும் உடல் உறுப்புகள் ஆகியவை மூலமாக அறிய வேண்டியவற்றை அறிந்துகொண்டு, எதனைச் செய்யவேண்டுமோ அவற்றைச் செய்யவும், எவற்றைச் செய்யக்கூடாதோ அவற்றைத் தவிர்த்து நிற்கும்படியும் செய்கிறான்; அதாவது இவ்விதம் இவர்கள் செய்வதற்கு ஏற்ற ஞானசக்தி, செயலாற்றத் தேவையான சக்தி , செயல்கள் செய்யாமல் ஒதுங்கவல்ல சக்தி முதலானவற்றையும் கொடுத்து.

வ்யாக்யானம் - (கண்காணநிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி) அதாவது, இத்தனையுஞ்செய்து ஸ்வாமித்வ ப்ராப்திதோற்ற இவர்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாய் நிற்கில், “த்வம் மே” என்றால் ஸஹியாமல், “அஹம் மே” என்னும் ஸ்வதந்த்ரராகையாலே, எங்கள் கண் முகப்பிலே நீயொருக்காலும் நிற்கக்கடவை யில்லை என்று திருவாணையிட்டு நிஷேதிப்பர்களென்று நினைத்து, “ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்”, “கட்கிலீ” என்கிறபடியே இவர்கள் கண்ணுக்கு ஒரு காலமும் விஷயமாகாதபடி யென்கை. (உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய்முதுகிலே யணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே அகவாயிலே யணைத்து) அதாவது, தன்னையும் தாயையுமறியாதே கிடந்து உறங்குகிற ப்ரஜையை வத்ஸலையான மாதாவானவள் தானறிந்த ரக்ஷயரசக்ஷக ஸம்பந்தமடியாக முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, அநாதிமாயயா ஸுப்தராய் ஸ்வபர ஸ்வரூபங்களி ளொன்றையு மறியாமல் கிடக்கிற விச்சேதநரை சேஷியான தானறிந்த ரக்ஷயரசக்ஷக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடக்ஷமனன்றிக்கே, “ஆத்மநி திஷ்ட்டந்” என்கிறபடியே அந்தராத்தமத்வேந இவற்றை ஸ்பர்சித்துக் கொண்டென்கை.

விளக்கம் - (கண்காணநிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி) - இது போன்ற பலவற்றையும் செய்த பின்னரும், தான் இவர்களுடைய நாதன் என்பது வெளிப்படும்படி இவர்களின் கண்கள் முன்பாக வந்து அவன் நின்றால், ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிய திருமஞ்சனக்கட்டியத்தில் - த்வம் மே - நீ எனக்கு உரியவன் - என்று ஸர்வேச்வரன் கூறினால், அதனை ஏற்காமல், அஹம் மே - நானே எனக்கு உரியவன் - என்று தன்னைச் சுதந்திரமாக உள்ளவர்களாக எண்ணுகிறார்கள். இதனால், “எங்களுடைய கண் முன்பாக நீ வரவேண்டாம்”, என்று கூறி தன்னை மஹாலக்ஷ்மி மீது ஆணை என்று உரைத்து விலக்கிவிடுவர்கள் என்று எண்ணுகிறான். அதனால்தான், தைத்திரீய உபநிஷத் - ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம் - அவனை யாரும் காண இயலாது - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-3) - கட்கிலீ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்றபடி இவர்களுடைய கண்களுக்குப் புலப்படாமல் உள்ளான். (உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய்முதுகிலே யணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே அகவாயிலே யணைத்து) - தன்னையும் தனது தாயையும் குறித்து சரிவர அறிய இயலாத சிறிய குழந்தை உறங்கும்போது, அதன் மீது மிகுந்த பாசம் வைத்துள்ள தாய், தனக்கு அறிவில் எட்டியதான “தான் காப்பாற்றும் பொருள், குழந்தை காக்கப்படும் பொருள்” என்பதற்கு ஏற்ப உண்டான தொடர்பு காரணமாக, அந்தக் குழந்தையின் முதுகில் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு உறங்குகிறாள். இதே போன்று எல்லையற்ற காலமாக அறியாமை என்ற மாயையில் உறங்கியபடி, தங்களுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் ஈச்வர ரூபம் குறித்து ஏதும் அறியாமல், அறிவற்ற இந்தச் சேதனர்களை, இவர்களின் எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் தான் அறிந்ததான “காக்கப்படும் பொருள், காப்பாற்றும் பொருள்” என்ற ஸம்பந்தம் காரணமாக, கைவிடுவதற்கு இயலாதவனாக உள்ளான். இதனால் தைத்திரீய உபநிஷத் - ஆத்மநி திஷ்டந் - எந்தப் பரம்பொருள் ஆத்மாவாக உள்ளானோ - என்பதற்கு ஏற்ப இவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக நின்று எப்போதும் அணைத்தபடி உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்றுவிடாதே ஸத்தையை நோக்கி) அதாவது ஒருவனுடைமையை யொருவ னபஹரித் தாளாநிற்க உடையவனாய் வைத்து உடைமையை யிழந்தவன் தன்னதென்னு மிடந்தோற்றப் பலநாளும்

தொடர்ந்து போந்தால் பின்பு வ்யவஹாரத்தில் விஜயவேதுவாகா நிற்குமிறே; அப்படியே, “அனுபவ விபவாத்” என்கிற சேதநருடைய ஆட்சியிலும் நம்மதென்னுமிடந்தோற்ற ஒருதலை பற்றிக்கொண்டு போருகிற தொடர்ச்சி ப்ரபலமென்று நினைத்து, அந்தராத்மதயா அவஸ்திதனான தானிவர்களை யொருக்காலும் கைவிடாதே தாரகனாய்க்கொண்டு தார்ய பூதரான இவர்கள் ஸத்தையழியாமல் நோக்கி யென்கை. (உடன் கேடனாய்) அதாவது, இப்படி ஸத்தாதாரகதயா ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசாதி ஸர்வா வஸ்தையிலு மிவர்களுக்குத் துணையாய்ப் போருகை. (உடன்கேடன்) என்பது, இவன் கேடு தன் கேடாயிருக்கு மவனையிறே.

விளக்கம் - (ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்றுவிடாதே ஸத்தையை நோக்கி) - ஒருவனுக்குச் சொந்தமான ஒரு பொருளை ஒருவன் அபகரித்துக்கொண்டு, அதனை அவன் நன்கு அனுபவித்தபடி உள்ளான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தப் பொருளுக்குச் சொந்தக்காரன், “அந்தப் பொருள் என்னுடையது” என்று உணர்ந்தும் விதத்தில் பல நாட்கள் தொடர்ந்து எதிர்த்து வந்தால், அந்தப் போராட்டம் என்பதே நீதிமன்றத்தில் அவனுக்கான நியாயம் கிட்டுவதற்குக் காரணமாகிவிடும் அல்லவோ? அது போன்று - அனுபவ விபவாத் - அனுபவத்தின் பெருமை காரணமாக - என்றுள்ள சேதனர்களின் வாழ்க்கையில் “இவர்கள் நம்முடையவர்கள்” என்ற தனது உரிமை விளங்கும்படியாகச் செய்து, அவர்களை விட்டுவிடாமல் தொடர்ந்து ஒருதலையாகப் பற்றியபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனின் விடாமுயற்சி மிகவும் வலிமையானது; இப்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் இவர்களுடைய அந்தராத்மாவாக நின்று, எப்போதும் கைவிடாமல் பற்றியபடி, இவர்களுடைய தாரகனாய் இருந்து, தன்னால் தாங்கப்படும் ஜீவனின் இருப்பு என்பது அழிந்துவிடாமல் நோக்கியபடி இருத்தல். (உடன் கேடனாய்) - அவர்களுடைய உயிர்களை இவன் தாங்கியபடி உள்ளதால், அவர்கள் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனாலும், நரகத்திற்குச் சென்றாலும் அவர்களை விட்டுவிடாமல், அனைத்து நிலைகளிலும் அவர்களுக்குத் துணையாகச் செல்லுதல். (உடன்கேடன்) - ஒருவனுக்கு ஏற்படும் கேடு என்பது தனக்கு ஏற்படும் கேடு என்று சிந்திப்பவன்.

வ்யாக்யானம் - (இவர்கள் ஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தாநத்தைப் பண்ணி உதாஸீநரைப் போலே யிருந்து மீட்கைக் கிடம் பார்த்து) அதாவது, “ஆதாவீச்வர தத்தயைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்தர்ய சக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயதநாந் யுத்பாதயந் வர்த்ததே” என்கிறபடியே, அடியிலே தான் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வரூப ஸ்வாதந்தர்ய சக்தியாலே ஸ்வருச்யநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்திகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போருகைக்கு யோக்யரான இச்சேந்தநர், துர்வாஸநா பலத்தாலே பாபகர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்ளவிலும் அந்தர்யாமியான தான் நினைத்தால் மீட்கலா யிருக்கச்செய்தேயும், அப்படி செய்யுமளவில் ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ர விநியோகமறு மென்னுமத்தைப் பற்றவும், ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வருமென்னு மத்தைப்பற்றவும் மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தாநத்தைப் பண்ணி, உதாஸீந னன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே இவர்கள் ளென்பட்டால் நல்லதென்றிருக்கு முதாஸீநரைப் போலேயிருந்தும், அதில் நின்று மவர்களை மீட்கைக் குறுப்பாகச் சொல்லிக் கொள்ளத்தக்கதொரு நன்மையாகிற அவகாசம் பார்த்தென்கை.

விளக்கம் - (இவர்கள் ஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தாநத்தைப் பண்ணி உதாஸீநரைப் போலே யிருந்து மீட்கைக் கிடம் பார்த்து) – தத்வசாரத்தில் - ஆதாவீச்வர தத்தயைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்தர்ய சக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயதநாந் யுத்பாதயந் வர்த்ததே - தனது ஒவ்வொரு முயற்சியின் தொடக்கதிலும் ஸர்வேச்வரனால் தனக்கு அளிக்கப்பட்ட சுதந்திரம் என்ற சக்தியில் ஜீவன் தானாகவே அதற்கான ஞானம் மற்றும் செயல்பாடுகளைச் செய்கிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தொடக்கத்தில் தான் அளித்த ஞானத்தைக் கொண்டிருத்தல் என்றுள்ள சுதந்திர சக்தி காரணமாக, தங்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப பலவிதமான செயல்களைச் செய்யும் குணம் கொண்டவர்களாக ஜீவன்கள் உள்ளனர். இவ்விதம் உள்ளபோது துர்வாசனை காரணமாக, அவர்கள் பாவச்செயல்களில் ஈடுபடக்கூடும். அப்போது அவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக தான் உள்ளபோதிலும், தான் நினைத்தால் அதனைத் தடுக்கவல்லவனாக உள்ளபோதிலும், அப்படிச் செய்தால் தன்னுடய ஆணைகள் என்ற சாஸ்த்ரங்கள் வீணாகும் என்பதாலும், பின்னர் அனைவரும் மோசஷம் போகும் தகுதி அடைவார்கள் என்பதாலும், தீயவற்றைச் செய்வதற்கும்

அனுமதி அளிக்கிறான். அதே நேரத்தில் அவர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் உள்ள உதாசீனன் போன்று அல்லாமல், “இவர்களுக்கு என்ன செய்தால் நன்மை ஏற்படும்?”, என்றுள்ள உதாசீனனைப் போன்றுள்ளான். இப்படி அவர்களை அந்தத் தீயசெயல்களிலிருந்து மீட்பதற்கு ஏற்ற தருணம் பார்த்தபடி இருந்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 122)

2-3-4. எனதாவியுள் கலந்து பெருநல்லுதவிக் கைம்மாறு
எனதாவி தந்தொழிந்தேன் இனிமீள்வதென்பதுண்டே
எனதாவி யாவியும் நீ பொழிலேழு முண்டவெந்தாய்
எனதாவி யார்யானார் தந்தநீ கொண்டாக்கினையே.

பொருள் - அனைத்து லோகங்களும் ப்ரளய காலத்தில் அழிகின்ற நேரத்தில் அவற்றை வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றிய ஸ்வாமியே! அவ்விதம் நானும் அழிந்து போகாதபடி எனது ஆத்மாவில் ஒரு நீராகக் கலந்து நீ நின்றாய்; இத்தகைய உதவிக்குக் கைமாறாக எனது ஆத்மாவை நான் உனக்கு அளித்துவிட்டேன். இனி அதனை அவ்விடத்திலிருந்து மீண்டும் எடுத்துக் கொள்வது என்பது இல்லை. எனது ஆத்மாவிற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவன் நீ ஆவாய். எனவே என்னால் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஆத்மா யாருடையது? அப்படியாக அந்த ஆத்மாவை உனக்குக் கொடுக்க நான் யார்? நீ கொடுத்த ஆத்மாவை நீயே மீண்டும் எடுத்துக்கொண்டாய்.

அவதாரிகை - “வைத்தாயால்” என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து இங்ஙனே கிடந்து நெஞ்சாறல் படாநில்லாதே, ப்ரத்யுபகாரமாக உம்மதாயிருப்பதொரு வஸ்துவைக் கொடுத்து நெஞ்சாறல் தீரமாட்டீரோ? என்ன; “அப்படியேயிறே செய்வது” என்று அவன் திருவடிகளிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணி அநுசயிக்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் “வைத்தாயால்” என்று அவன் செய்த உதவிகளை உணர்த்தினார். அந்த உதவிக்கு எந்தவிதமான கைம்மாறு செய்வது என்பது அறியாமல் துக்கத்துடன் நின்றார். அப்போது சிலர், “இப்படி நீவிர் ஏதும் அளிக்காமல் நிற்பதற்குப் பதிலாக உம்மிடம் உள்ள ஒரு வஸ்துவை அவனுக்கு அளித்து கைம்மாறு செய்யலாம் அல்லவோ?”, என்றனர். “அப்படியே செய்கிறேன்” என்று கூறி, அவனுடைய திருவடிகளில் தனது ஆத்மாவைச் சமர்ப்பணம் செய்து அநுதபிக்கிறார் (அதாவது இவ்விதம் செய்தோமே என்று தவிக்கிறார்).

வ்யாக்யானம் - (எனதாவியுள் கலந்த) அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே வாஸனை பண்ணிப் போந்த என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவிலே கிடர் வந்து கலந்தது. (எனதாவி) வஸிஷ்டன் சண்டாள ச்ரேணியிலே புகுந்தாற்போலே தம்மை அநுஸந்திக்கிறார்; “நீசனேன்” என்றிறே தம்மை அநுஸந்திப்பது. (உள்கலந்த) அது தன்னிலும் கடக்க நின்று சில போக மோக்ஷங்களைத் தந்து போகையன்றிக்கே, “எல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்” என்னும்படி கலப்பதே! (உதவி, நல்லுதவி, பெருநல்லுதவி) உதவியாவது - உபகரிக்கை. நல்லுதவியாவது - பச்சைகொள்ளாதே உபகரிக்கை. பெருநல்லுதவியாவது - தன் பேறாக உபகரிக்கை. இம்மஹோபகாரத்துக்கு, கைம்மாறாக - ப்ரத்யுபகாரமாக.

விளக்கம் - (எனதாவியுள் கலந்த) - எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள எனது ஆத்மாவின் உள்ளே அல்லவோ அவன் வந்து புகுந்தான்? (எனதாவி) - இதற்கான ஓர் உதாரணம் காண்பிக்கிறார். அதாவது வசிஷ்டர் சண்டாள சேரியில் புகுந்தது போன்று, அவன் தன்னுடன் கலந்தான் என்று தன்னை மிகவும் தாழ்ந்தவராகக் கூறுகிறார். திருவாய்மொழி (3-3-4) - நீசனேன் - என்று இவர் தம்மைக் கூறிக் கொள்ளப் போகிறார். (உள் கலந்த) - அப்படிக்கலக்கும்போது அவன் போகம் மற்றும் மோக்ஷங்களைக் கடக்க நின்று தந்து போவதுடன் நிற்கவில்லை. “கடக்க நின்று” என்பது என்ன? போகத்தை அளித்து கடக்க நிற்பது என்றால் “தான் அடையப்படும் இலக்கு” என்பதை உணர்த்தாமல், மற்ற விஷயங்களில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்துவது; மோக்ஷம் கொடுத்து கடக்க நிற்பது என்றால் மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தை அளித்த

பின்னர் நித்யமான கைங்கர்யரஸம் என்பதை அனுபவிக்க இயலாமல் செய்தல். இப்படி அல்லாமல் என்னுடைய ஆத்மாவில் ப்ரவேசித்த காரணத்தால் அந்தச் சேர்க்கையால் அனைத்து ரஸங்களும் ஏற்படும்படிக் கலந்ததான். அதாவது திருவாய்மொழி (2-3-1) - எல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி கலந்தான். (உதவி, நல்லுதவி, பெருநல்லுதவி) - உதவி என்பது உபகாரம் ஆகும். நல்லுதவி என்றால் பிரதி உபகாரம் கொள்ளாமல் உதவுதல் ஆகும். பெருநல் உதவி என்பது ஒருவன் உதவி கேட்காதபோது உதவுதல் தனது பேறு என்று கருதி உதவுதல்.

வ்யாக்யானம் - (எனதாவி தந்தொழிந்தேன்) என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை தேவர் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தேன். “அழகிது, இதுதான் எத்தனை குளிக்கு நிற்கும்?” என்றான் ஈச்வரன். (இனி மீள்வதென்பதுண்டே) “ஸத்யோதசாஹமாகத் தந்தேன். “அழகிது! நீர்தாம் ஆரத்தை யாருக்குத் தந்தீரென்று ஆராய்ந்து பார்த்துக் காணும்” என்றான் ஈச்வரன்; ஆராய்ந்தவாறே அவனதை அவனுக்குக் கொடுத்தாயிருந்தது. (எனதாவியாவியும் நீ) என் ஆத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புகுந்து நிற்கிறாயும் நீயாயிருந்தாய். பகவததீயமான வஸ்துவை நெடுநாள் “நம்மது” என்றிருந்து, இத்தை இன்று அவன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்தோம்; ஸர்வஜ்ஞானாவன் என் நினைத்திருக்கும்? என்று, நாம் அதை அறிந்து அதுக்கு லஜ்ஜிக்கிறார்.

விளக்கம் - (எனதாவி தந்தொழிந்தேன்) - எனது ஆத்மாவை ஸர்வேச்வரனாகிய உனது திருவடிகளில் சமர்ப்பித்தேன். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நன்றாக உள்ளது. குளி என்றால் நீராடுதல். நான்கு அல்லது ஆறுமுறை நீராடினால் கூட மலர்கள் முதலானவற்றின் நறுமணம் போன்று சரீரத்தில் நறுமணம் மாறாமல் இருப்பதில்லை. இது போன்று நீவீர் செய்த இந்த முடிவு எத்தனை நாட்களுக்கு நிற்கும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் விடை அளிக்கிறார். (இனி மீள்வதென்பதுண்டே) - கிரயம் செய்வது, விற்பனை செய்வது முதலானவற்றில் “பத்து நாட்களுக்குள் இந்தப் பொருளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லையென்றால் இயலாது” என்று கூறுவது போன்று, இன்றே பத்து நாடும் கடந்ததாக நீ எண்ணிக்கொள் என்றார். இது கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “அப்படியே ஆகட்டும். நீவீர் எமக்கு அளித்த பொருள் யாருடையது, அதனை யாருக்கு

அளித்தீர் என்று ஆராய்ந்து பார்த்தீரோ” என்றான். ஆழ்வாருக்கு அப்போதுதான் மனதில் உதித்து, ஆராய்ந்து பார்த்தபோது, ஆத்மாவானது அவனுக்குச் சொந்தம் என்பதை உணர்ந்தார். (எனதாவியாவியும் நீ) - என்னுடைய ஆத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாக நீ புகுந்து, நீயாகவே நின்றாய். ஸர்வேச்வரனுக்கு உரிமையாக உள்ள ஒரு பொருளை நீண்டகாலமாக “நம்முடையது” என்று எண்ணியிருந்து, அதனையும் அவனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்தோமே! அனைத்தும் அறிந்த அவன் என்ன எண்ணியிருப்பான் என்று உணர்ந்தவராக வெட்கப்பட்டார். அல்லது திருமாலை (34) - உள்ளூவார் உள்ளிற்றெல்லாம் உடனிருந்தறிதி - சிந்திப்பவர்களின் மனதில் இருந்து அவர்கள் எண்ணுவதை அறிபவன் - என்று அவனுடைய அனைத்தும் அறியும் தன்மை குறித்து வெட்கம் கொண்டார்.

வ்யாக்யானம் - ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணாவிடில் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கமாம்; ஸமர்ப்பிக்கில் அவனதான வஸ்துவை அவனுக்குக் கொடுத்ததாம்; ஆனால் செய்ய அடுப்பததென்? என்னில்; ப்ராந்திஸமயத்தில் ஸமர்ப்பிக்கவும் வேணும்; தெளிந்தால் “கொடுத்தோம்” என்று இருக்கக் கடவனல்லன்; “மயா ஸமர்ப்பித: அதவா கிந்து ஸமர்ப்பயாமி தே” என்றாரிறே. (பொழிலேழும் உண்ட எந்தாய்) ஸ்வாபாவிகமான சேஷித்வம் கொண்டு சொல்லவேணுமோ? ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலே வைத்து நோக்கின அது போராதோ “நீ சேஷி” என்கைக்கு? (எந்தாய்) ப்ரளயாபத்திலே நசியாதபடி ஜகத்தை ரக்ஷித்தாற்போலே, பிரிந்து நசியாதபடி என்னோடே கலந்து அடிமை கொண்டவன் என்றுமாம். (எனதாவியார் யானார்) ப்ரதேயமான வஸ்து ஆரது? ப்ரதாதா ஆருடையவன்? “நான் என் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்தேன், என்னக்கடவேனோ? (தந்த நீ கொண்டாக்கினையே) முதலிலே இத்தை உண்டாக்கின நீயே கொண்டாயானாய். உண்டாக்குகையாவதென் நித்யவஸ்துவை? என்னில்; “இச்சாத ஏவ தவ விச்வ பதார்த்த ஸத்தா” என்று அவனுடைய நித்யேச்சையாலேயிறே இதினுடைய நித்யத்வம்.

விளக்கம் - ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்யவில்லை என்றால் அனைவரும் முக்தி அடையத் தகுதியானவர்கள் என்றாகிவிடும்; ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்தால் அவன் வஸ்துவை அவனுக்கே அளிப்பது என்றாகிறது; வேறு என்ன செய்வது? ஒருவனுக்கு ஸர்வேச்வரனுடைய எஜமானத்தன்மை அறியும்போது தன்னைச்

சமர்ப்பிக்கவேண்டும்; ஸர்வேச்வரனுக்குத் தான் வசப்பட்டவன் என்று தெளிந்த பின்னர் “நாம் தந்து விட்டோம்” என்று எண்ணக்கூடாது. ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (52) - மயா ஸமர்ப்பித: - உனது திருவடிகளில் எனது ஆத்மாவைச் சமர்ப்பித்தேன் - என்றார். உடனே நாம் கூறியவற்றை ஆராய்ந்து, “ஆகா! நாம் என்ன கார்யம் செய்தோம் என்று எண்ணி அடுத்த ச்லோகம் உரைத்தார்; அதில் (53) - அதவா கிந்து ஸமர்ப்பயாமி தே - என்று கூற எனக்கு எந்தவிதமான அதிகாரமும் இல்லை. எப்படி நான் அவ்விதம் உரைக்க இயலும்? எனக்கு என்று ஏதேனும் உண்டோ? அனைத்தும் உனது உடைமை அல்லவோ? என்றார். பொழிலேழும் உண்ட எந்தாய்) - இயல்பாகவே எஜமானனாக அவன் உள்ளபோது, அவர் அவ்விதம் இருக்கும் தன்மையை உரைக்கவும் வேண்டுமோ? ப்ரளய ஆபத்தில் நீயாகவே அனைத்தையும் உனது திருவயிற்றில் எடுத்து வைத்துக் காப்பாற்றிய செயல் மூலம் மட்டுமே நீ அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்று அறியலாம் அல்லவோ? (எந்தாய்) - ப்ரளய ஆபத்தில் சிக்கிய இந்த உலகம் அழிந்துவிடாதபடி காப்பாற்றியது போன்று அவனைப் பிரிந்த நான் அழிந்துபோய்விடாதபடி, என்னில் கலந்து, என்னைத் தன்னுடைய அடிமையாக்கியவன் என்று கருத்து. (எனதாவினார் யானார்) - கொடுக்கும் பொருள் யாருடையது, கொடுப்பவன் யார் என்று ஆராயவேண்டும். இவ்விதம் ஆராயும்போது “நான் என்னுடைய ஆத்மாவை உனக்குச் சமர்ப்பணம் செய்தேன்” என்று கூறுவேனோ? (தந்த நீ கொண்டாக்கினையே) - இதனை உற்பத்தி செய்த நீயே இதற்கு உடையவன் என்றாகிவிடாய். நித்யமாக உள்ள ஆத்மாவை “உற்பத்தி செய்த” என்று எவ்விதம் கூறினார்? ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் (36) - இச்சாத ஏவ தவ விச்வ பதார்த்த ஸத்தா - ஸர்வேச்வரனே! உனது நித்யமான இச்சை காரணமாக அனைத்து பொருள்களுக்கும் உற்பத்தி ஆகின்ற தன்மை ஏற்படுகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய விருப்பம் காரணமாக ஆத்மாவுக்கு உற்பத்தி ஏற்படலாம் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 87)

84. தையனல்லார்கள் குழாங்கள் குழிய குழுவினுள்ளும்

ஐயநல்லார்கள் குழிய விழவினும் அங்கங்கெல்லாம்

கைய பொன்னாழி வெண்சங்கொடும் காண்பானவாவுவன்நான்

மையவண்ணா மணியே முத்தமே யென்றன் மாணிக்கமே

பொருள் - மையின் வர்ணம் போன்று பார்க்கின்ற கண்கள் குளிர்ந்து போகும் விதத்தில் ரூபம் உள்ளவனே! நீலமணி வர்ணம் உள்ளவனே! முத்து போன்று குளிர்ந்த ஸ்வபாவம் கொண்டவனே! எனக்கு ஸ்வாமியான இரத்தினமே! மிகவும் சிறந்த தன்மை உள்ள பெண்களாகிய இரத்தினங்களின் கூட்டம் உள்ள இடத்திலும், பண்டிதர்கள் அதிக அளவில் குழுமியுள்ள இடங்களிலும், திருக்கையில் உள்ள ப்ரகாசமான சக்கரம் மற்றும் சங்குடன் உன்னை நான் வணங்கி நிற்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

அவதாரிகை - இவள் மோஹித்த வநந்தரம் அரதியாயோரிடத்திற்றரியாதே பகவதலாபத்தாலே அங்கேயிங்கே தடுமாறிக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு திரிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. “க்வசித் உத்ப்ரமதே வேகாத் க்வசித் விப்ரமதேபலாத் க்வசிந்மத்த இவாபாதிகாந்தாந்வேஷண தத்பர:”

விளக்கம் – இவள் மயக்கம் உற்று ஓர் இடத்தில் இல்லாமல் அவனைக் கிட்டாத காரணத்தால் அங்கும் இங்கும் சென்று தடுமாறியபடி அழைத்தவிதம் கூறுகிறார். ஆழ்வாருக்கு மயக்கம் என்பது உண்டோ என்றால், தமோகுணம் காரணமாக வந்த புத்தி பேதலிப்பு அல்ல, மாறாக திருவாய்மொழி (1-3-1) – எத்திறம் – என்ற இடத்தில் அவனுடைய ஸௌலப்யம் மட்டும் புலப்பட்டது போன்று, அவன் விஷயத்தில் ஆழ்ந்து நிற்கும் அனுபவமே மயக்கத்திற்குக் காரணமாகிறது. ராமக்ருஷ்ண அவதாரங்களின் மேன்மை காரணமாக அவற்றில் ஈடுபட்டு, தேடி அழைக்கிறார் என்று கருத்து. இவ்விதம் விரஹம் காரணமாகத் துன்பம் அடைந்தவர்கள் உண்டோ என்பதற்கு உதாரணம் காட்டுகிறார். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (60- 36, 37) - க்வசித் உத்ப்ரமதே வேகாத் க்வசித் விப்ரமதேபலாத் க்வசிந்மத்த இவாபாதிகாந்தாந்வேஷண தத்பர: – சீதையிடம் மனம் செலுத்தியவனாக இராமன் காட்டின் ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்றொரு பகுதிக்கு ஓடியபடியும், செய்வது அறியாமல் திகைத்து நின்றும், பித்துப்பிடித்தவன் போன்றும் இருந்தான்; ஆறு, மலை, அருவிகள் ஆகியவற்றிலும் தேடித்திரிந்தான் – என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (தையனல்லாரித்யாதி) தையல் நல்லாருண்டு ஸ்தீரீர்த்நங்கள். அவர்கள் குழாமுண்டு – திரள். அத்திரள்கள் திரண்ட திரளினுள்ளும். பெண்கள் திரள்களைக் கண்டவாறே திருக்குரவை யென்றிருப்பாராயிற்றிவர். (ஐயநல்லாரித்யாதி) “அறவோரருந்தவத்தோரையர்” என்று பண்டிதவாசகங்கள். ஐயநல்லாருண்டு - பண்டிதர்களில் நல்லவராயிருக்குமவர்கள், அவர்கள் குழிய விழவிலும் - தீர்க்க ஸத்ரங்கள், மற்றையில்; அவற்றுக்காகத் திரள விருப்பர்களிறே. அவற்றிலும், ஸ்ரீதண்ட காரண்யத்தில் ருஷிகள் திரள் போலேயிருக்கிறவற்றிலும். “ஸமாஜேஷு மஹத்ஸுச” என்னுமாபோலே. (அங்கங்கெல்லாம்) அவற்றோடு போலியான விடங்க ளெல்லாவற்றிலும். (கையவித்யாதி) திருவாழியின்றிக்கே மனிச்சேயான அவதாரத்தோடு, அவற்றை மறைத்த அவதாரத்தோடு வாசியற திவ்யாயுதங்களோடே காண வாசைப்பட்டாயிற்றிருப்பது. ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கன்றோ மறைத்தது, எனக்குக் காணத் தட்டென் என்றிருப்பாராயிற்று. “ஜாநாது மாவதாரம்தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜ:” ஸத்பரக்ருதியானவன், “தேநைவ ரூபேண சதுர்புஜேந” என்றானிறே.

(அவாவுவன் நான்) ஆசைக்குக் கண்ணுண்டோ? “காணவேணும்” என்றாசைப்படுமித்தனைபோக்கி “காணவரிது” என்றறியமாட்டேன். காணவரிதாகில் காணவேணு மென்றாசையைப் பிறப்பித்து உம்மை சிஷித்துவிட்டாரா ரென்ன, (மையவண்ணா வித்யாதி) விஷய தோஷமிறே யிதுக்கடி யென்கிறார். நற்சரக்கை யிழந்தாறியிருப்பார்களோ? (மையவண்ணா) கண்டார் கண்ணிலே அஞ்சநமெழுதினாற்போலே குளிர்ந்திருக்கும்படி. (மணியே) அப்படியே யிருக்கச்செய்தே முடிந்தாளலா யிருக்கிறபடி. (முத்தமே) உடம்பிலே யேறிட்டுக் கொண்டால் விடாயெல்லாந் தீரும்படியிருக்கை. (என்றன் மாணிக்கமே) பெருவிலையனாயிருக்கை.

விளக்கம் - (தையனல்லாரித்யாதி) - மிகவும் சிறந்த பெண்கள், ஸ்த்ரீ இரத்தினங்கள் உண்டு. (குழாங்கள்) - அவர்களுடைய பெரும் கூட்டம் உண்டு. இப்படியாகக் கூடிய கூட்டத்தில். குழிய என்றால் திரண்ட என்று பொருள். அந்தக் கூட்டத்தைக் கண்டால் கண்ணனைச் சூழ்ந்து ஆய்ச்சியர் நிற்கும் திருக்குரவையோ என்று ஆழ்வார் எண்ணுவார். (ஐயநல்லாரித்யாதி) - அறவோரருந்தவத்தோரையர் - தர்மவழியில் நிற்பவர்களும், மிகவும் அரியதவம் உள்ளவர்களும் பண்டிதர்கள் - என்று கூறுவர். அப்படிப்பட்ட பண்டிதர்களிலும் மிகவும் சிறந்தவர்கள். அவர்கள் கூட்டமாக உள்ள இடங்களில்; தர்க்கவாதம் போன்றவை நடைபெறும் மண்டபங்களில். அப்படிப்பட்ட இடங்களில் பண்டிதர்கள் மிகவும் ஆர்வத்துடன் இருப்பார்கள் அல்லவோ? அது போன்ற இடங்களிலும், தண்ட காரணயத்தில் கூடி நின்ற ரிஷிகள் போன்ற கூட்டத்திலும். இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (57-13) - ஸமாஜேஷு மஹத்ஸுச - பேரறிஞர்களின் மஹாசபை - என்பது போன்ற இடங்கள். (அங்கங்கெல்லாம்) - இது போன்றுள்ள மற்ற பல இடங்களிலும். (கையவித்யாதி) - சக்கரம் முதலானவற்றை மறைத்துக்கொண்ட அவதாரமாகிய க்ருஷ்ணாவதாரம் முதலான அவதாரங்கள் என்று வேறுபாடு இல்லாமல் திவ்யமான ஆயுதங்களுடன் காணவேண்டும் என்று விரும்பினார். அந்த திவ்யமான ஆயுதங்களை அஸுர குணம் கொண்டவர்களுக்கு அல்லவோ மறைக்கவேண்டும்? நான் காண்பதில் என்ன தடை உள்ளது? அவன் அஸுர பிறவிகளுக்கு அப்படிக் காட்சி அளிக்காமல், ஸத்குணம் கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே அவ்விதம் ஆயுதங்களுடனும், நான்கு திருக்கரங்களுடனும் காட்சி

அளிப்பான் என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-13) - ஜாநாது மாவதாரம்தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜ: - என்கிறார். ஸத்குணம் உள்ள அர்ஜுனன் கீதையில் (11-46) - தேநைவ ரூபேண சதுர்புஜேந - முன்பு போன்று நான்கு தோள்களுடன் எனக்குக் காட்சி தரவேண்டும் - என்றான் அல்லவோ? (அவாவுவன் நான்) - ஆசை என்பதற்குக் கண்கள் உண்டோ? “காணவேண்டும்” என்று மட்டுமே நான் ஆசைப்படுவேன், “காண்பதற்குக் கடினம்” போன்ற சிந்தனைகள் குறித்து நான் அறிய விரும்பவில்லை. “காண்பதற்குக் கடினம்” என்றுள்ள நிலையில், உமக்குக் காணவேண்டும் என்ற ஆசையை உண்டாக்கி, உம்மைப் படைத்தவன் யார் என்ற கேட்க விடை அருளிச்செய்கிறார். (மையவண்ணா வித்யாதி) - ஆசைப்பட்ட விஷயத்தின் மேன்மை இவ்விதம் என்னை ஆக்கியது. மிகவும் உயர்ந்த வஸ்துவை இழந்த ஒருவர் ஏதும் செய்யாமல் இருப்பாரோ? (மையவண்ணா) - காண்பவர்களின் கண்களில் மை எழுதுவது போன்று குளிர்ச்சியை ஏற்படுத்தவல்ல, அவர்கள் கண்கள் குளிர்ந்து போகும்படி. (மணியே) - நின்றால் முற்றிலுமாக அனுபவித்து முடித்து போகலாம்படி. (முத்தமே) - சரீரத்தில் அணைத்துக்கொண்டால், மிகுந்த தாகம் உள்ளவனுக்குத் தண்ணீர் கிட்டினால் ஏற்படும் மகிழ்வு போன்று உண்டாகவல்ல நிலை. (என்றன் மாணிக்கமே) - மிகுந்த மதிப்பு உள்ளவன்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்